

PRIDITE, POGOVORIMO SE. DOVOLIMO IN UPAJMO SI SANJATI

Papež Francišek: »Milijoni ljudi se sprašujejo, kje lahko v tej krizi najdejo Boga. Na misel mi prihaja poplava. Velike reke nalahno, postopoma in skoraj neopazno naraščajo. Ko nastopi pravi trenutek prestopijo bregove in se izlijejo naprej. V naši družbi Božje usmiljenje izbruhne v takšnih »trenutkih poplav«: kipenje, prekinitev tradicionalnih meja, ki mnogim preprečijo to kar si zaslužijo, pretres naših vlog in našega razmišljanja. Poplavo je mogoče odkriti v trpljenju, ki ga je razkrila ta kriza, in v ustvarjalnih odzivih tolikih ljudi. V naši sredi vidim širjenje poplave usmiljenja. Srca so na preizkušnji. Kriza v nekaterih vzbuja nov pogum in sočutje. Drugi so bili presejani in so se odzvali tako, da si želijo novo predstavo o svetu. Tretji so na konkretne načine priskočili na pomoč potrebnim, da bi preobrazili trpljenje svojih bližnjih. To me navdaja z upanjem, da bomo morda prišli iz te krize boljši. Toda videti moramo jasno, dobro izbrati in pravilno ravnati. Pogovorimo se o tem, kako. Dovolimo, da nam spregovorijo Božje besede Izaiji: Pridite, pogovorimo se. Dovolimo in upajmo si sanjati.« (predstavljajmo si drugačno prihodnost)

MOLITEV

»Pridi, Sveti Duh, pomagaj mi postaviti v tvojo navzočnost vse, kar me skrbi, vse, kar me vznemirja, vse, kar mi jemlje mir. Ti veš, kakšne so moje najgloblje skrbi, a danes ti jih želim povedati, ker je bolje, da jih podelim s teboj, kot da jim poskušam pogledati v obraz s svojimi majhnimi človeškimi močmi. Poslušaj me, Gospod, ker kličem k tebi z vso dušo, k tebi dvigujem svoje roke in te rotim, da mi pomagaš. Želim ti povedati vse, kar me včasih skrbi: zdravje, delo, moji dragi, moje potrebe in vse, kar me vznemirja in mi jemlje mir. Vzemi vse to in se mi posveti. Pridi, Sveti Duh, ker se tako ne bom čutil/a sam/o s težo življenja in bom lahko hodil/a in napredoval/a z veseljem. Pridi, da bom izkusil/a tvojo nežnost, tvojo radost, tvojo moč. Daj mi milost spoznanja, da se tvoja ljubezen nikoli ne konča, čeprav vse mineva, in da se v tej ljubezni lahko soočim z vsem. Amen.«

Spoštovani moške, v osebni premislek in pogovor vam prilagam pismo duhovnika Aleka Zwitra, ki ga cenim in odgovarja mlademu fantu glede epidemije ter odlomek iz knjige trnovskega župnika Toneta Kompareta. Oba se dotikata sedanjih razmer. Njuno razmišljanje me nagovarja in se mi zdi dragoceno tudi za nas. V duhu papeževega kratkega besedila iz njegovega pogovora z novinarjem Ivereigh Austen, Sanjajmo: Pot v boljšo prihodnost, vas vabim, da se poslušamo in pogovarjamo o svojem doživljanju in dožemanju. Pri branju vas povabim, da se ustavite tam, kjer se vam zdi, da vas besedilo nagovarja k iskanju pravih drž in smeri, vam daje odgovore ali zastavlja vprašanja, ki nam po skupnem pogovoru lahko pomagajo k več notranje moči in k močnejšemu sodelovanju z Bogom v tem času. Zelo pomembno se mi zdi, da si v skupini prisluhnemo brez komentarjev in očitaj in nasprotovanj. Vsak vidi po svoje. Spoštujmo se, ker nas Bog spoštuje. Razdelimo si svojo izkušnjo in doživljanje, da bomo lažje hodili kot bratje in sinovi, na katere Bog računa, da so tudi očetje v moči Njegovega Očetovstva. Lahko osebno in v skupini pred pogovorom zmolimo tudi zgoraj navedeno molitev k Svetemu Duhu. Bog nam govori po drugem, a ne sili in ni nasilen. Ne ločuje in ne dela nas za sovražnike. Povezuje nas in utrjuje v sodelovanju z Njim in med seboj. Hvala vam, da vztrajate.

Dragi Luka,

hvala za tvoje pismo. Jaz nimam čudežnih izdelanih rešitev, ampak preprosto čutim, da obstaja še drugačna alternativa, ki je ti ne pokažeš. Govoriš ali o strogih protivirusnih ukrepih ali o drugi možnosti, ignoranci do starejših in ranljivih, za katere je bolezen lahko smrtonosna. Ne gre za to, da mi ne bi bilo mar za starejše, sploh ne, potrebna je skrb za vsakogar. Toda jaz sem gotov, da kjerkoli je prisoten oziroma je vodilni strah, to ni prava pot. To zelo globoko čutim. Potrebno je biti hkrati previden in hkrati zelo veliko delati na notranjem zaupanju. Potrebno je živeti ta čas v vedrini in veri. Potrebno je imeti sproščene stike in skupaj moliti. Potrebno je gojiti notranjo moč. Nihče mi ne bo rekel, da prepoved skupne molitve nima v sebi nekaj demonskega. To Bogu ne more biti všeč. To si po toliko mesecih in posledicah, ki jih vidim, že upam reči. Človek ni samo telesno bitje, ampak tudi duhovno. In prepričan sem, da če dvajset ljudi v maskah skupaj moli, so celostne koristi od tega mnogo večje, kot negativna možnost okužbe.

Seveda virus obstaja in seveda je zelo zoprn. Toda meni je dokaj jasno, da si določene skrite elite želijo obrniti to težko situacijo sebi v prid ter vzpostaviti čim večjo kontrolo nad posameznikom in družbo. Govorijo o "the great reset" družbe in podobno, in to najvplivnejši ljudje. Želijo narekovati skupne planetarne vrednote in na prefinjen način, preko logike strahu, omejiti svobodo posameznika. (Poglej, kaj se je pred kratkim dogajalo na srečanju vplivnežev v švicarskem Davosu.)

Nekateri pravijo: še malo in bo cepivo in bo drugače. Veš kaj, ne bo dosti drugače. Prišle bode nove, bodisi z virusom povezane, bodisi druge težave in strahu ne bo kar tako konec. Smo v zelo težavnem času, vsi to čutimo. Jaz predlagam alternativo: vera ali strah? Pri čemer vera pomeni odpiranje ljubezni in odnosom in medčloveškemu bratstvu, strah pa, nasprotno, čepenje v sebi, zapiranje bližnjemu, izolacija v samoto.

Preprosto ne morem pristati na tezo, da je golo telesno življenje največja vrednota. Ni. Je vrednota, toda smiselno življenje, ali če hočeš, življenje duha, je večja vrednota. Ogromno zelo

starih ljudi živi danes zelo bedno in prazno življenje. In takšen strah in ustavljanje vitalnih aktivnosti družbe seveda pomeni, da še več ljudi živi zelo bedno življenje. Vsi razmišljajo o dolžini življenja, nihče pa o tem, kako ga napraviti polnejšega, bolj smiselnega.

Skratka, po mojem obstaja tudi bolj celosten način soočanja s to epidemijo, pri katerem človek ohrani svojo integriteto in zaupanje in pogum in si ne pusti čisto vzeti duha. V 14. stoletju so se na tak način v veliki meri soočali s kugo, ki je bila po mojem mnogo mnogo hujša nadloga od covida.

Upam torej, da bomo znali iti skozi te čase drugače, v medsebojni povezanosti in ne v razdeljenosti. In jasno je, kdo je temelj povezanosti in prav tako jasno je, kdo je avtor razdeljenosti.

Ostanimo skupaj, Alek.

Župnik Tone Kompare v svoji knjigi *Kako sem postal čudak*, takole razmišlja:

Od zadnje svetovne vojne je minilo petinsedemdeset let. Kdo je sprožil to, pandemično vojno? Ameriška vojska? Svetovna zdravstvena organizacija? Ali sta ti dve strukturi le podaljšani roki nekih bogatih, skrivnostnih in človeštvu sovražnih ljudi? Ali so taka in podobna vprašanja samo fantaziranje ali je v njih resnica?

To bo pokazal čas. Zavedamo se le, da tak tehnološki razvoj, ki smo mu priča v zadnjih nekaj letih, ne more iti v nedogled s tako dinamiko. Mati Zemlja kliče na pomoč. Vklpila je že veliko siren. Odgovorni in mi vsi jih ne slišimo. Pravijo, da se je svetovno prebivalstvo preveč namnožilo. V Evropi ne. Ali bo človek posegel tudi v to najbolj nedotakljivo področje življenja? Ali iščejo rešitev v splavah? V evtanaziji? V odvzemu človeku lastno presojo in odločanje? Bodo o človeštvu odločali le nekateri? Bomo izgubili tisto, kar nas napravlja najdragocenejše, svobodno voljo? Ali bo to še človek ustvarjen po Božji podobi? Bomo pristali samo na zemlji? Kaj pa nebesa? Bomo shajali brez njih? Bo globalizacija pojedla vse razsežnosti življenja? Mnogo tega si je že prilastila. Ali bo jutrišnji človek še človek?

Ko je v sredini marca 2020 nenadoma prišlo do blokade življenja svetovnih razsežnosti, je bilo moč hitro opaziti in z zdravo kmečko pametjo presoditi, da gre pri korona virusu za zelo premišljeno in dobro pripravljeno zaroto. Preko medijev je bilo injiciranih veliko psihološko uspešnih premis, ki so bliskovito prevzemale pobudo in prepričevale tiste, ki so sprva dvomili ali so bili zadržani. Ljudje so ponavljali iste fraze.

Medijski stavki so prevzemali pobudo. Nihče noče biti za kaj kriv. Nihče noče drugemu povzročiti težave. "Saj ne gre za mene. Gre predvsem za druge, drugi me skrbijo. Na druge moram paziti." Dogodki so se odvijali skokovito. Še kakšna scenska slika na televiziji in grozeča zgodba, ki bi bila lahko nepreverjena in medijski posnetki so sejali strah in trepet. Nastala je panika.

Nemogoče je bilo vse informacije preverjati in ocenjevati. Državne institucije so bile pod velikim pritiskom. Redki so bili sposobni povedati svoje, drugačno mnenje. Če si mislil po svoje, si bil čudak... Zapisal sem, da je Cerkev naredila napako, ko je popolnoma pozabila na Božjo moč, ki je v veri, v upanju in v ljubezni... (Navaja primer evropske kuge 1576/77 in junaško ravnanje milanskega nadškofa sv. Karla Boromejskega) ... Spomnimo se, da so Rimljani izdali odlok, da se kristjani ne smejo zbirati in opravljati evharistije. Na sodiščih so se zagovarjali s tem, da brez Gospodovih skrivnosti ne morejo živeti. Borba s tem "virusom" je trajala vse do leta 313, do Milanskega odloka o svobodi in enakopravnosti krščanske vere. Ob epidemiji korona virusa smo si sami izdali odlok in duhovnike ločili od ljudstva. Koristneje bi najbrž bilo, če bi svetovali, naj se upoštevajo navodila civilnih ustanov, vernikom pa omogočili, da bi z župniki pripravili način pastoralnega življenja, ki bi pomagal v težkem času okužbe. S tem bi pokazali, da je Cerkev samostojna in suverena in da verjame v Božjo moč in pomoč. Kako je mogoče, da blagoslovljena voda od nekega trenutka nima več moči? Da jo nadomestijo lahko druga kemična sredstva. In kdaj in kdo bo dal blagoslovljeni vodi ponovno Božjo moč? Ravno zdaj je potrebna. Bolj kakor v navadnih časih. Prav v najbolj mejnih primerih in v težkih časih se pokaže, ali mislimo resno in kakšna je naša vera. Neka zdravnica mi je rekla glede blagoslovljene vode: "V realnem življenju je to drugače." Ali Jezus deluje v namišljenem življenju?

Evangelij pravi: (navaja Lk 5,12-13 - ozdravljenje gobavca, kot primer konkretne stiske)... Kako bi postopal Jezus ob odkritju prvih okuženih s korona virusom? Za cerkev je izhodišče evangelij. Jezus se okuženega ni bal. Ta se je nanj obrnil z obrazom do tal in z zaupno prošnjo. Jezus

odloča. Jezus pomaga. Jezus razume. Vključuje pa tudi duhovnika. Duhovnik ne sme zapreti vrat. Ne sme bolniku obrniti hrbta. Ravnati mora po "Mojzesovi" postavi. Ozdravljeni je postal misijonar. Ljudje so ugotovili, od kod prihaja rešitev za človeka. Množice so se zbirale okrog Jezusa. Cerkev je ob epidemiji zamudila enkratno priložnost, da bi svetu pokazala na Jezusa.

To pa ni edina težava. Ob korona virusu so se pokazali še drugi bolj nevarni virusi. Najsilovitejši virus je vpliv spletne mreže - interneta, televizije, telefona. Malo je ljudi, ki imajo zdrav odnos do teh sredstev obveščanja. Strašljivo je, kako se mnogi ljudje ne zavedajo, da jih mediji oblikujejo in obvladujejo. Ta virus je najbolj nevaren, ker povzroča okužbo vseh, ki ta sredstva pretirano upoštevajo in uporabljajo. V nekaj minutah lahko ljudem operejo možgane in malo jih je, ki v svojih stališčih sežejo dlje kot do tam, kar je bilo povedano. Večinoma vsi ljudje drug drugemu ponavljajo iste stavke, ki so jih slišali. Drugačnega ravnanja je zelo malo. Ne pride jim na misel, da vsak hip na svetu umre mnogo ljudi zaradi lakote, zaradi različnih bolezni, zaradi splavov, evtanazije, zaradi krivičnih vojn in drugih grozot.

Toda na vse to smo se že navadili. To nas več ne pritegne. To je daleč proč od nas. Ko pa nas obišče bolezen doma, nas prevzame panika. Brez primerne razdalje od medijev človek ne more razmišljati s svojo glavo ali drugače od večine. Sprašujem se, kakšen vpliv ima evangelij danes na naše sodobnike, če so pa tako prefinjeno in nasilno vodeni od tistih, ki imajo posvetni pogled na razumevanje življenja in vrednot.

Zelo nevaren in hud virus je prepričanje, da je samo zdravstvo absolutni kriterij za reševanje zdravja. Ali lahko nadomesti Boga? Hoditi morata z roko v roki. Zdravnik mi je pisal: "Kužne bolezni ne bomo premagali s cerkvenimi pobožnostmi in procesijami kot nekoč v časih kuge, ampak z upoštevanjem vsega znanja, ki ga imamo..." Tako pisanje je za verne žaljivo. Zdravstvo ni vsemogočno (sploh farmacevtsko zdravstvo, op. prepisovalca). Je le pomožna veja družbenega življenja. Kako bi bil ta zdravnik začuden, če bi mu kdo pisal: "Kužne bolezni ne bo rešilo zdravstvo pač pa Božja moč."

Javno življenje je okuženo še z zelo hudim virusom, ki se imenuje strah in preplašenost. Eden od napačnih pristopov k epidemiji je strah. Ljudi so tako prestrašili, da celo mladi ljudje zaskrbljeni govorijo: "Jaz se bojim umreti." Strah oslabi imunski sistem. Blokira normalno sproščenost življenja. V strahu ni ljubezni. Strah je najboljši manipulator in odvzame sposobnost globljega osebnega razmišljanja.

Zaznal sem tudi naslednji hudi virus, ker se je povečala hinavščina, dvoličnost, ovajanje ljudi, ki ravnajo drugače. Ta virus trosi smrt v medčloveške odnose. Povzroča nezaupanje in prebuja čas ovaduhov. V času epidemije se je pojavilo še mnogo drugih virusov... (Navede primer kako ga je nek redovnik od daleč nadrl, kje ima masko, ko je bil zunaj na dvorišču)...

Težko je reči, kako se bo to obdobje končalo? S kakšno hitrostjo se bodo odvijali dogodki? V kakšno zaključno fazo bodo pripeljali? Na vsak način bo človeštvo utrpelo veliko škodo. Najhujše zlo bo odtujitev ljudi drug od drugega, ne število umrlih. Teh resnično ni bilo bistveno več od istih obdobjih prejšnjih let. Huda bo tudi posledica polarizacije (razdeljenosti na cepljene in njihove bes in zvrčanje krivde na necepljene, op. prepisovalca). Svet se bo razdelil na dva dela. Eni bodo strogo poslušni navodilom svetovnih voditeljev, drugi bodo mislili s svojo glavo. Pritiski ne bodo mili. Zdržali bodo le močni ljudje, ki bodo iskali in našli nove rešitve tudi v tako izključujoči družbi, ki bo poznala in razvijala predvsem "usmerjeno izobraževanje".

Kdor ne bo pozoren, se bo v tem družbenem pragozdu izgubil. Rešitev bo najbrž v tem, da bodo nekateri ljudje ves čas pazili, da jih ne bo posrkalo okolje, ki je tako močno. Kljubujejo in kljubovali bodo le čudaki, ljudje, ki bodo občudovanja vredni." (stran 224-230)

"Jezus je bil čudak. Bil je občudovanja vreden. To oznako in pohvalo so mu rojaki v času njegovega javnega delovanja pogosto priznali in mu bili hvaležni. Zato v tem oziru mirno lahko rečemo, če nisi čudak, si čudak. Čudaštvo je torej v drugačnosti, ki jo človek upa živeti in ji slediti. Drugačnost bogati. Čas, ki ga doživljamo v letu 2020/21, čudaštva ne sprejema. Ga celo odklanja. Vsi bi bili radi čim bolj enoumni, enosmerni, radi imamo usmerjeno izobraževanje. Drugače naj nam povedo, kaj naj naredimo, kaj naj delamo. Mi bomo to pokorno opravili in se bomo počutili varne in dobro sprejete v okolju. Morda si bomo celo sami pri sebi šepetali na srce, Bog, tudi ti si najbrž zadovoljen z menoj. Bog pa ne odgovori, pač pa čaka, da se življenje izteče in tedaj bo povedal, kako si opravil nalogo in izpit življenja." (stran 14-15)